

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 13/08-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. februára 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Ľudmily Gajdošíkovej a Juraja Horvátha prerokoval návrh K. B., L., zastúpenej advokátom JUDr. V. H., R., na preskúmanie rozhodnutia Obecného zastupiteľstva obce L. č. j. 185/2007 z 11. júna 2007 a takto

r o z h o d o l :

Rozhodnutie Obecného zastupiteľstva obce L. z 11. júna 2007 č. j. 185/2007 z r u š u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 27. júna 2007 doručený návrh K. B., L. (ďalej len „navrhovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. V. H., R., na preskúmanie rozhodnutia Obecného zastupiteľstva obce L. (ďalej len „obecné zastupiteľstvo“) č. j. 185/2007 z 11. júna 2007 o uložení pokuty podľa čl. 10 ods. 3

ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“) a príkazu vzdať sa funkcie v podnikateľskom subjekte. Z návrhu vyplývalo, že obecné zastupiteľstvo doručilo navrhovateľke rozhodnutie č. 185/2007 z 11. júna 2007, ktorým jej uložilo pokutu podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona v sume 19 500 Sk za to, že ako verejná funkcionárka za predchádzajúci kalendárny rok nepodala oznámenie funkcií, zamestnaní, činnosti a majetkových pomerov za rok 2006. Súčasne jej uvedeným rozhodnutím uložilo bezodkladne vzdať sa funkcie členky dozornej rady podnikateľského subjektu T., a. s., L.

Navrhovateľka tvrdila, že sa stala starostkou obce L. vo voľbách konaných 2. decembra 2006. Oznámenie, za ktoré jej bola uložená pokuta, neurobila, a to z toho dôvodu, že toto oznámenie nemala komu dať, pretože obecné zastupiteľstvo komisiu podľa čl. 7 ods. 5 ústavného zákona nezriadilo. Z toho vyvodila, že obecné zastupiteľstvo potom od nej nemohlo požadovať doručenie priznania ako splnenie svojej povinnosti, keďže túto povinnosť uloženú zákonom nemala komu oznámiť, a preto neporušila zákon a nemožno ju považovať za osobu, ktorá by porušila povinnosti podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona. Okrem toho uviedla, že v jej veci sa nekonalo o skutku, resp. porušení skutkovej povinnosti spočívajúcej priamo v tom, že vykonáva činnosť, ktorá je nezlučiteľná s verejnou funkciou, ale obecné zastupiteľstvo sa zaoberalo len samotným podaním či nepodaním „*oznámenia*“.

Na základe toho žiadala, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Rozhodnutie Obecného zastupiteľstva Obce L. č. j. 185/2007, zo dňa 11. 6. 2007 sa zrušuje.

Odporca je povinný zaplatiť právnomu zástupcovi navrhovateľky trovy konania v sume 6 296 Sk (...).“

Obecné zastupiteľstvo sa k podanému návrhu vyjadrilo tak, že navrhovateľke bolo preukázané porušenie povinnosti starostky a verejnej funkcionárky uvedené v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona a že samotné rozhodnutie spĺňa všetky zákonom ustanovené náležitosti. Vo veci tvrdenia navrhovateľky, že nemala komu odovzdať „*oznámenie*“, obecné zastupiteľstvo uviedlo, že navrhovateľka mala „*oznámenie*“ doručiť obecnému úradu, a tým

by splnila svoju povinnosť, a že ostatné je už vecou obecného zastupiteľstva. Ďalej uviedlo, že sa dostatočne zaoberali aj otázkou jej pôsobenia vo funkcii členky dozornej rady T., a. s., čo v konečnom dôsledku navrhovateľka ani nepopierala, takže ich rozhodnutie aj v tomto smere bolo odôvodnené. Na základe toho obecné zastupiteľstvo žiadalo ústavný súd, aby napadnuté rozhodnutie potvrdil.

II.

Podľa uznesenia sp. zn. PLZ. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. Z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu na konanie vo veciach podľa čl. 9 a násl. ústavného zákona sa na toto konanie vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa návrh predbežne prerokuje.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd návrh posudzoval podľa šiesteho oddielu zákona o ústavnom súde (konanie o sťažnostiach).

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde sa konanie o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z citovaných ustanovení zákona vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je v právomoci ústavného súdu preskúmať, či konanie navrhovateľa alebo verejného funkcionára bolo alebo nebolo v rozpore s ustanoveniami ústavného zákona a v akom rozsahu, t. j. či povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z ústavného zákona porušil alebo neporušil, teda či je z hľadiska rozhodnutia orgánu konajúceho vo veci ochrany verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné.

Navrhovateľka namietala rozhodnutie obecného úradu ako celok, ktoré obsahovalo dve časti:

A. Prvé rozhodnutie sa týkalo uloženia pokuty v sume 19 500 Sk za nesplnenie povinnosti podať písomné oznámenie za rok 2006 podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, ktorá bola uložená podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona.

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. o) ústavného zákona pôsobnosť ústavného zákona sa vzťahuje na funkciu starostov obcí.

Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona verejný funkcionár je na účely tohto zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1.

Podľa čl. 5 ods. 1 ústavného zákona verejný funkcionár nesmie vykonávať funkcie, zamestnania a činnosti, ktoré sú nezlučiteľné s funkciou verejného funkcionára podľa Ústavy Slovenskej republiky a zákonov.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok.

Podľa čl. 7 ods. 5 ústavného zákona starosta obce podáva „*oznámenie*“ komisii obecného zastupiteľstva.

B. Z obsahu spisu obecného zastupiteľstva bolo nesporným, že navrhovateľka bola zvolená za starostku obce L. v komunálnych voľbách konaných 2. decembra 2006, na základe čoho zložila sľub 19. decembra 2006. Zložením sľubu teda starostka obce – navrhovateľka – zahájila funkčné obdobie starostky so všetkými právami a povinnosťami z toho vyplývajúcimi.

Jednou z povinností starostky obce bolo podať aj písomné „*oznámenie*“ funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov za rok 2006 podľa citovaného čl. 7 ods. 1 a 5 ústavného zákona, a to komisii obecného zastupiteľstva.

Nebolo sporným, že navrhovateľka toto „*oznámenie*“ nepodala.

Nebolo však sporným ani to, že v obci nebola zriadená komisia, ktorej sa oznámenie malo a má podávať, tak ako má na mysli čl. 7 ods. 5 ústavného zákona.

Zriadenie osobitnej komisie obecného zastupiteľstva na účely tohto zákona bolo povinnosťou obce, čo vyplýva zo zákona. Táto komisia je totiž legitímna na šetrenie vecí, poskytovanie informácií a zaujímanie stanovísk s príslušným návrhom na orgán, ktorý je kompetentný v konečnom dôsledku o veci rozhodnúť.

Podľa čl. 9 ods. 1, písm. b) ústavného zákona, konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenie rozporu záujmov vykonáva obecné zastupiteľstvo, ak ide o verejných funkcionárov uvedených v čl. 2 ods. 1 písm. o) a p) ústavného zákona.

Obecné zastupiteľstvo v danom prípade bolo tým orgánom, ktoré bolo oprávnené konať vo veci, ale iba v prípade, že mu bol podaný návrh komisiou na tento účel zriadenou. Takýto návrh však takouto komisiou obecnému zastupiteľstvu podaný nebol, pretože nebola ani zriadená.

Ak obecné zastupiteľstvo napriek tomu vo veci konalo a rozhodlo z vlastného podnetu a iniciatívy voči navrhovateľke, konalo tak v rozpore s ústavným zákonom, pretože k tomu nemalo oprávnenie dané ústavným zákonom.

Za týchto okolností vo veci rozhodol orgán nepríslušný, obecné zastupiteľstvo konalo v rozpore s ústavným zákonom, preto takého rozhodnutie nie je zákonné a nemôže byť účinné voči navrhovateľke. Ústavný súd sa preto nezaoberal tým, či navrhovateľkou došlo k porušeniu povinnosti starostky obce po nastúpení do funkcie a či svojím konaním porušila ústavný zákon.

Ústavný súd preto zrušil rozhodnutie obecného zastupiteľstva.

Ústavný súd nepriznal navrhovateľke trovy právneho zastúpenia, pretože ich náhradu je povinná znášať sama, ako to vyplýva z ustanovenia § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2008